

להסתכל על התמונות בעזה. מכתב לאנג'לינה ג'ולי.

ד"ר דודי שלום, 6 אוקטובר 2026

גברת אנג'לינה ג'ולי היקרה.

ב-4 לאוקטובר פרסמת פוסט עם הצעה להסתכל על תמונות ההרס של עזה. אין ספק שזה לא נעים לראות תמונות של הרס וסבל של אנשים בעולם. המציאות היא הרבה יותר מורכבת מתמונות קשות, ככל שלא יהיו, ומסרטים שנכתבו להם תסריטים, שבויימו הייטב ושצולמו עם מגוון של אפקטים, כדי להשיג תוצאות מבוקשות אצל הצופים.

ב-7 לדצמבר 1941 הופצה פרל הרבור בהתקפה פתאומית ואגרסיבית. בהתקפה הנוראה הזו נהרגו כ-2,400 בני אדם ונפצעו עוד יותר מאלף. המתקפה האכזרית הזו הביאה להצטרפותה של ארצות הברית למלחמת העולם השנייה. במלחמה הנוראית הזו ביפן נהרגו יותר מ-111 אלף חיילים אמריקאים. חיילים אמריקאים עברו עינויים, רעב וסבל נוראי במחנות שבויים יפניים. המלחמה הזו מול עוינות טוטאלית של יפן דאז, שהתבססה על אידיאולוגיה של שילוב לאומיות קיצונית, מיליטריזם, תפיסה גזעית ופנאטיות דתית-פוליטית, הסתיימה רק לאחר שב-6 לאוגוסט 1945 הוטלה פצצת אטום על הירושימה. התוצאות של ההפצה הזו היו נוראיות. כ-140 אלף בני אדם נהרגו עד לסוף שנת 1945 וכ-70% מהמבנים בהירושימה נהרסו.

התמונות הן נוראיות לצפייה גם היום, אחרי כ-80 שנים. התגובה הראשונית ביפן הייתה של הלם, הכחשה וסירוב להיכנע מצד אנשי הצבא. רק כאשר הוטלה פצצת אטום גם בנגאסקי ב-9.8 הודיע הקיסר על כניעה, וגם זה נתקל בניסיון הפיכה צבאית.

אני משוכנע שאף אמריקאי אנושי ופטריוט ככל שיהיה, לא רצה להגיע לתוצאות האלה של המלחמה ונחרד כשצפה בתמונות הקשות.

באותה מידה אני בטוח שכל אמריקאי נבון לא יכול היה להתעלם מהתמונות של גופות מרוטשות של אמריקאים אחרי המתקפה בפרל הרבור, של שבויים אמריקאים מעונים ועל סף מוות מרעב ומהאויב היפני באותה עת, שהיה מוכן להילחם בצורה פנטטית עד אין קץ, גם במחיר של התאבדות וסבל והרס נוראי.

כאשר באים לשפוט את התמונות בעזה כיום, צריך להסתכל על סרטים של ילדים קטנים בעזה, המשתתפים בקייטנות של ארגון חמאס, כשהם "הורגים" יהודים וישראלים כחלק מהפעילות בקייטנה. צריך לקרוא ולראות נאומים של מנהיגי חמאס הקוראים להרג היהודים ולהשמדתה המוחלטת של מדינת ישראל והנשבעים למלחמה

טוטאלית עד להשלמת "שחרור" פלסטין מהנהר עד הים. מבט חטוף במפה גיאוגרפית מבהיר שהפירוש של ה"שחרור" הזה הוא השמדתה של מדינת ישראל. התפיסה הגזעית והפנטיות הדתית מעוגנת היטב באידיאולוגיה של חמאס ובתנועת האחים המוסלמים.

האיסלאם נועד להחליף לפי תפיסתם את הנצרות והיהדות. והם דוגלים בגישה השוללת את זכות קיומה של מדינה יהודית, משלבת אנטישמיות דתית ומודרנית, ורואה במאבק על ארץ ישראל (ופלסטין) חובה דתית אסלאמית.

ב-7 לאוקטובר 2023 האידיאולוגיה הזו באה לידי ביטוי מצמרר. ישובים יהודיים בתוך הגבולות הבינלאומיים והמוכרים של מדינת ישראל הותקפו על ידי אנשי חמאס, המונעים בשנאה עמוקה המושרשת בהם מאז לידתם. אזרחים נרצחו באכזריות. ילדים ותינוקות נרצחו לענייני הוריהם, לפני שאלה נרצחו גם כן. ראשים של תינוקות נערפו, משפחות שלמות נרצחו באותו יום נורא. נערות הצעירים שחגגו במסיבת טבע נאנסו לפני שנרצחו באכזריות. אנשים בגילאים שונים נשרפו חיים, גם עובדים ממדינות רחוקות, שאינם קשורים ליהדות או למדינת ישראל.

כ-70 אזרחים זרים נרצחו ב-7 באוקטובר. הם היו עובדים ומתמחים מחקלאות, סיעוד ובניין שהגיעו ממדינות כמו תאילנד, נפאל, פיליפינים, סין, טנזניה, סרי לנקה, קמבודיה, מולדובה, אריתריאה וסודן.

ב-7 לאוקטובר נרצחו כ-1,200 בני אדם וכ-250 בני אדם נלקחו כבני ערובה לעזה. ביניהם סבים, סבתות, ילדים ומשפחת ביבס - אמא בת 32 ושני ילדיה - תינוק בן 9 חודשים וילד בן 4. האמא והילדים נרצחו בחניקה בשבי על ידי החמאס.

אם נשווה את מספר ההרוגים ב-7 לאוקטובר בישראל לזה של ה-7 בדצמבר בפרל הרבור, ביחסי האוכלוסייה בין ארצות הברית לישראל היום, היו צריכים להיהרג בפרל הרבור כ-40 אלף בני אדם.

קשה לכן להתייחס למספר 1,200 נרצחים. זה מספר עצום של מתים, במיוחד ביחס למספר האוכלוסין בישראל.

התמונות של כל גופות הנרצחים, שנאספו בעדינות ואותרו לעתים בקושי רב, נמצאות במכון הפתולוגי ובמקומות אחרים. קשה לפרסם אותן. אלה מראות שעדיף לא לראות אפילו. חלקים בישובים וקיבוצים בגבול עם עזה עדיין שרופים והרוסים. תמונות ההרס הללו לא קיבלו ביטוי שווה לתמונות מעזה, המפורסמות לעתים בצורה מגמתית ומבוימת, על ידי אמצעי תקשורת בעלי עמדות חד צדדיות.

מדינת ישראל פועלת לשקם את ההרס שעברה, להיבנות מחדש ולהביט אל העתיד. בעזה, הנהגת החמאס לא מוכנה להתפרק מהנשק שלה, היא מנסה להשתקם כדי להמשיך במלחמת ההשמדה של ישראל והיא מנסה להנציח את ההרס והסבל של תושבי עזה, להם היא גרמה. זה העתיד המבוקש מבחינתם.

זו המציאות איתה מדינת ישראל צריכה להתמודד. המציאות הזו מורכבת יותר מכל תמונה או סרט עם תסריט מצויין, המבויים הייטב ומלוהק עם צוות שחקנים מעולים.

נקווה שנגיע בעתיד ליום בו היחסים בין הפלסטינים לישראל ייראה כמו היחסים כיום בין ארצות הברית ליפן.